

כי אין דרך אחרת לשלום. בכותרת: ישי ראל צריכה להוכיח לערבים שכדאי להם לשתף פעולה עימה. ואכן: אילו היה קיים בישראל ציבור ערבי משגשג מבחינה כלכלית, בעל תרבות ערבית פורחת, בעל נאמנות לישראל וזו דעה לאומית ערבית — יכולנו לשלוח היום לגדה ולעזה חמישים אלף שליחים ומטיפים לשלום. כיום הם יכלו להיות חשוכים יותר מאשר שתי איגודת-שריון של צה"ל.

איש כפי

אדמה לקיבוצים ולכרמיאל? בגלל השגיונות של דויד בן-גוריון, שנשבע כי הממשל הצבאי דרוש לבטחון המדינה? מתוך עצי לנות מחשבתית, חוסר-הדמיון של השלטון, ומתוך זלזול בהוגי-דעות שראו את הנוול?

***

ארב אחר נזכר השבוע במחול היס-טורי זה — ובחלקו של העולם הזה בנסייון למנוע אותו.

גדול העיתונאים האמריקאים, דרו פירסון, שטורו מתפרסם במאות עיתונים ונקרא עליידי עשרות מיליונים, הקדיש לנו במפתיע טור שלם. הוא העלה על נס את פעולה העולם הזה, מתאר בפרוטרוט את דרכו של אורי אבנר, ואומר: אילו קיבלה ישי ראל דרך זו, היה מצבה כיום שונה לגמרי.

כשחזי הגדה המערבית וברצועת-עזה. אנחנו רוצים להידבר עימם. אנחנו רוצים להשפיע עליהם. אנחנו רוצים לשכנע אותם לעשות עימנו שלום, לחיות עימנו במיסגרת משותפת.

מי יכול לשכנע אותם? לא ערביי ישראל. כי אין להם הנהגה מוכרת. אין להם שיכבה משכילה המשולבת בלב ובנפש במדינת ישראל. הם אגרגשות אכזבה, תיסכול, מרירות, ואף שינאה. רבע מהם מצביעים בעד רק"ח, הנוקטת כיום עמדה אנטי-ישראלית קיצונית. העם קנים שנמכרו למפא"י זוכים לבוז כללי. משמע: ברגע שהם יכלו למלא תפקיד היסטורי, כסתבר שהרסנו את כושר-הפעולה של ערביי ישראל. ובשביל מה? בשביל כמה דונמים של

אם אתה קורא ותיק של העולם הזה, כדאי עמדת באפלי ויכוחים על העיתון. נושא אחד חזר, מן הסתם, ככל התיכוחים: מדוע העולם הזה תופך בערביי ישראל? מדוע היא רוצה שנפסק אותם? מדוע הוא דורש שנבטל את הממשל הצבאי?

אם הגנת על עמדת העיתון, כדאי ענית: "כדי שערביי ישראל יהו, בבוא העת, גשר בינינו ובין העולם הערבי." אבל זה לא שיכנע. זה צילצל כדבר אוטורי פי רחוק. יתכן שלמעמים אמרת לעצמך כי לבך: "הלאה והיה לי נימוק יותר משכנע!" והנה קרה מה שקרה — ונסתבר כי לא היה נימוק מעשי יותר, חשוב יותר, גורלי יותר, מאשר זה.

קרוב למיליון ערבים נמצאים עתה

בשבילי רק הטובה ביותר

תערובת אמריקאית, קינג סייז פילטר

מסוס ריי טקסטון